

Classics

Female Parrhesiastes in the Political Life of Polis (Aristophanes' Comedies: "Lysistrata", "Thesmophoriazusae" and "Ecclesiazusae")

Mariam Nemsadze

Akaki Tsereteli State University
Kutaisi, Georgia
Mariam.nemsadze2@atsu.edu.ge

The paper addresses the problem of female exercise of parrhesia (freedom of speech) in democratic life of Athens, where comedy was a kind of a "truth-telling tool" that was aimed at revealing and influencing socio-political state of being. Ridiculous speeches and plots were employed to advocate particular political policies. Aristophanes perfectly used his words portraying reality in a funny way, sometimes using αἰσχρολογία - shameful speech. In his comedies "Lysistrata", "Thesmophoriazusae" and "Ecclesiazusae" females are obsessed with the idea of making political life of polis more peaceful and human-oriented. Female-centered comedies reveal socio-political issues in various ways through showing how οἶκος and πόλις are or should be interrelated, fight for democracy, gender equality in the frameworks of oppression and stereotyping, the first female mass strike, communism etc. Being parrhesiastes is rather hard for women but they are capable of overthrowing the androcentric government through a peaceful coup d'état, establishing total gynocracy. The process of breaking long-held silence is rather painful and is not free of emotions at all, especially, in the world where females are opposed with δεινωση (hate speech), are brutally silenced and threatened by males in order to suppress female-dominated political "dreams". Athenian democracy was defined very explicitly as a constitution (πολιτεία) in which people enjoyed δημοκρατία, ἰσηγορία (the equal right of speech), ἰσονομία (the equal participation of all citizens in the exercise of power), and parrhesia. Males used parrhesia with ease compared to females, whose rights were restricted only to religious rites. Comedies echo Athenian women's voices who find hard to speak fluently against men without expecting humiliation, danger, but general prosperity and well-being of the polis is above emotions, anger, fear or shame: Praxagora: It's difficult; yet it must be done, and the arm shown naked to the shoulder in order to vote (Aristopn. Eccl. 265-66).

Keywords: Female, comedy, parrhesia, polis, political.

ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι, νοῦς δὲ οὐ νεστό μοι,
ἀλλὰ τὸ δὲ μὰυτὸς οὐ κακὸς γνώμης ἔχω (Aristopn. Lys. 1124-1125)
I am a woman, but I'm not a fool (Aristopn. Lys. 1124-1125)

The image of women in Greco-Roman society was rather ambiguous. Ancient world experienced both misogynistic and gynocentric approaches, Aristophanes' comedies somehow balance this ambivalence, placing women right in the centre of male-centered society, giving them ability of making political decisions. In his comedies "Lysistrata", "Thesmophoriazusae" and "Ecclesiazusae" females are obsessed with the idea of making political life of polis more peaceful and human-oriented. Female-centered comedies reveal socio-political issues in various ways through showing how *οἶκος* and *πόλις* are or should be interrelated, fight for democracy, gender equality in the frameworks of oppression and stereotyping, the first female mass strike, communism etc. Aristophanes' "truth-telling" skills are not always explicit, the acts of decision-making in Aristophanes' comedies carry true female nature, that is not neglecting the emotional background. Ambivalence of women's role in ancient age is rather tangible if we consider their role in the life of polis. Their rights were restricted to only being able to serve in religious rituals, such as Thesmophoria, Skira and other various secret religious rites. Females were eligible of becoming *Ἀρρήφορος* (bearer of secret things), but were excluded from political life. However, after introduction of the Citizenship Law of Pericles it became clear that citizenship would be given to children whose mother and father were both Athenians. Thus, making women omnipotent part of the polis.

The first introduction of the word "parrhesia" in the classical world is connected with the name of ancient Greek tragedian Euripides. According to Foucault "parrhesia" [παρρησία] is ordinarily translated into English by "free speech" (in French by "francparler", and in German by "Freimüthigkeit"). "Parrhesiazomai" or "parrhesiazesthai" is to use parrhesia, and the parrhesiastes is the one who uses parrhesia, i.e., is the one who speaks the truth. There are three forms of the word: the nominal form "parrhesia"; the verb form "parrhesiazomai" [παρρησιάζομαι]; and there is also the word "parrhesiastes" [παρρησιαστής]. The word appears in the following six tragedies of Euripides: (1) Phoenician women; (2) Hippolytus; (3) The Bacchae; (4) Electra; (5) Ion; (6) Orestes. Etymologically, "parrhesiazesthai" means "to say everything" --from "pan" [πάν] (everything) and "rhema" [ῥήμα] (that which is said). The one who uses parrhesia, the parrhesiastes, is someone who says everything he has in mind: he does not hide anything, but opens his heart and mind completely to other people through his discourse (Foucault 1983).

"Parrhesia" was first used in the 5th century where it was thought to be used in the context of democracy, as the exercise of free speech was fundamental in the process of democracy building. In "Phoenician women" through Jocasta Euripides states that it is a slave's lot not to have freedom of speech (Eur. Phoen. 391-92). It is rather ironical that Euripides puts the word "parrhesia" in mouths of Polyneices and Jocasta, a would-be tyrant and a queen (Whitmarsh 2006, 278-279). Even a would-be tyrant

2. Եղծնածոյ

Polyneices suffers from the lack of parrhesia. Here living without among any other forms of comfort the worst thing is being deprived of freedom of speech. “Jocasta: Well then, first I ask you what I long to have answered. What is it, to be deprived of one's country? Is it a great evil? Polyneices: The greatest; harder to bear than tell. Jocasta: What is it like? What annoys the exile? Polyneices: One thing most of all; he cannot speak his mind (Eur. Phoen. 388-91)”.

As it has been mentioned above parrhesia is closely linked with freedom of speech, but could women utter what they wanted to, do they have and will they have absolute parrhesia in future? This is the question that can be seen from other different angles, but the fact is that in comedy everything is possible. Comedy was a kind of a “truth-telling tool” that was aimed at changing societies. Ridiculous speeches and plots were employed to advocate particular political policies. Aristophanes perfectly used this possibility portraying the reality in a funny way, sometimes using *αἰσχρολογία* - shameful speech.

The comedy “Lysistrata” illustrates proto-feminist ideals. Women strive for freedom of speech where they are opposed with *δείνωσις*, *hate-speech*, *they are brutally silenced and threatened violation*: “Men: Be quiet, or I'll bash you out of any years to come.... Men: What vengeance can you take if with my fists your face I beat?..... Men: Woman is the most shameless beast of all the beasts that be..... Men: Cleaner, you dirty slut? (Aristopn. Lys. 365-67-70-80). *Parrhesia is not and should not be gender-sensitive. Women demand for equality under one and the same sky, they ask for the right of parrhesia for the general well-being of the polis, for peaceful and healthy relationships, like men, they are public contributors*: “Woman: It should not prejudice my voice that I'm not born a man, If I say something advantageous to the present situation. For I'm taxed too, and as a toll provide men for the nation (Aristopn. Lys. 348-49)”. In the process of female marginalization from the public life of Athens, parrhesia proves to be the only source of survival and peace (Cartledge 2009: 13-20).

Females demanded to be acknowledged as contributors of Athenian democracy. They are breaking silence in expectation of peace. Their policy of peace-making is rather comical. Among ways employed in the process is refusal of sexual relationship with males. As chorus states, it does not matter whether savior is a man or a woman, peace should be attained through promoting “good feeling in the state by word and deed” (Aristopn. Lys. 1043).

In Aristophanes' comedies women are striving to unite female-led *οἶκος* (household) and male-led *πόλις* under one “dream”- of living in peace. Moreover, when the fact of gender segregation is so tangibly laid onto the surface through separation of male/female spaces in *οἶκος*. The ground floor of a typical Athenian's house was so called *ἀνδρόν*, the place where only males could dwell and enjoy their

free time being involved in entertaining activities. While the upper floor *γυναικείον* is counterpart of male quarters, it belonged to only women, who were considered to dedicate their lives to the activities connected to the household (Nadareishvili, 2008,95-105).

Parrhesia was a guideline for democracy as well as an ethical and personal attitude characteristic of the good citizen (Roisman 2004: 105-110). Athenian democracy was defined very explicitly as a constitution (*πολιτεία*) in which people enjoyed *δημοκρατία*, *ισηγορία* (the equal right of speech), *ισονομία* (the equal participation of all citizens in the exercise of power), and parrhesia. Parrhesia, which is a requisite for public speech, takes place between citizens as individuals, and also between citizens construed as an assembly. Moreover, the agora is the place where parrhesia appears..... The portrayal of a sovereign by most Greek historians considers the way he behaves towards his advisors--as if such behavior were an index of his ability to hear the parrhesiastes (Foucault 1983). Women deserve being citizens, eligible of being advisor parrhesiastes. The shares they do for public make them free: I'm a free woman, I. (Aristopn. Lys. 380) And so it's obvious I should Give you advice that I think good, The very best I can (Aristopn. Lys. 655-57). In "Thesmophoriazusa" women put emphasis on the fact that they belong to the Athenian community: "Are we not here female city-dwellers (*astai*) for whom it is permitted to speak having parrhesia? And because I have uttered what I thought right in favor of Euripides, must I be depilated in order to give justice on your behalf? (Aristopn. Thesm. 540-543) (Saxonhouse 2006: 136-137). Women demand the right to speak openly and to be considered trustworthy citizens, worth of attention. They had to raise voice against men, to make peace. The process of proving female confidence had great, public reasons, the reason of attaining liberty, not to lose "the cloak of liberty" (Aristopn. Lys. 1156). The process of silence breaking has its deep roots: "Our lips we kept tied, though aching with silence, though well all the while in our silence we knew how wretchedly everything still was progressing by listening dumbly the day long to you (Aristopn. Lys. 137-40)."

The strike organized by Lysistrata is the female mass strike which is targeted at making political cooperation with males. Their intention is not to insult men but to bring them to sanity: "Athenians, it's not our intention, to sow political dissension, by giving any scandal mention; but on the contrary to promote good feeling in the state by word and deed. We've had enough calamities of late (Aristopn. Lys. 1043-48)." Having experienced all the difficulties, threats of violation, silencing, almost all kinds of oppression from men, females stand together using parrhesia to overcome fears. Here parrhesia is a kind of verbal activity where the speaker has a specific relation to truth through frankness, a certain relationship to his own life through

მ. ნემსაძე

danger, a certain type of relation to himself or other people through criticism (self-criticism or criticism of other people), and a specific relation to moral law through freedom and duty. More precisely, parrhesia is a verbal activity in which a speaker expresses his personal relationship to truth, and risks his life because he recognizes truth-telling as a duty to improve or help other people (as well as himself). In parrhesia, the speaker uses his freedom and chooses frankness instead of persuasion, truth instead of falsehood or silence, the risk of death instead of life and security, criticism instead of flattery, and moral duty instead of self-interest and moral apathy (Foucault 1983).

Women who exercise parrhesia cannot be emotion-free. Their frank speaking is associated with fearless speech. Having analyzed and felt all the anticipated dangers, women experience a wide range of emotions while dwelling on the solutions to the problem. They are afraid of several aspects in this comedy: a. women are afraid of losing their male mates in the war; b. they fear of lonely life; c. females are frightened that their husbands will dislike them for their aged looks and will marry the younger ones; besides fears they experience anger, resentment, some heart-felt emotions: a. Women are totally neglected, their words are considered to be nonsense and worthless. “I am a woman, but I'm not a fool, and what of natural intelligence I own has been filled out with the remembered precepts, my father and the city-elders taught me (Aristopn. Lys. 1124-1125); b. women are addressed with hate speech, men get at their freaky and unpredictable mood; c. Women find it heart-breaking that men can abandon them without thinking twice, calling them “witless fools” (Aristopn. Lys. 261) . Despite their emotional riot, women do not lose sense; they are only concerned with anticipated positive outcomes of the polis prosperity. The “witless fools” attain masculine features and silence males through disguising them in female clothes. Here, Proboulos’ is kept silent just like any Athenian girl (Taaffe, 1993,48-73).

Parrhesia as a risky act of female resistance is also integral part of Aristophanes’ another important comedy “*Ecclesiazusae*”, it is also referred to as “The Assemblywomen”, “The Congresswomen” or “The Women in Parliament”. This is the story where: “A group of women dressed as men overthrow the government through a peaceful coup d’etat (Taaffe 1993) “. Here women led by Praxagora stand together against androcentric society, females consider themselves to be marginalized by men. Praxagora unites all in communism. Praxagora: Let none contradict nor interrupt me until I have explained my plan. I want all to have a share of everything and all property to be in common; there will no longer be either rich or poor; no longer shall we see one man harvesting vast tracts of land, while another has not ground enough to be buried in, nor one man surround himself with a whole army of slaves, while

another has not a single attendant; I intend that there shall only be one and the same condition of life for all (Aristopn. Eccl. 590-94).

Women obtain total gynaeocracy (female-dominated politics). Even though they still cannot exercise parrhesia with absolute freedom, they have to be disguised: It is meet the women sit apart and hidden from the eyes of the men (Aristoph. Eccl. 25). In the fight of equality in the complex social strata of Athens, women carefully try to become political influencers in the name of peace and prosperity: Even if you sleep outdoors there will be no more danger, for all will have the means of living. Besides, if anyone wanted to steal your cloak, you would give it to him yourself. Why not? You will only have to go to the common store and be given a better one (Aristopn. Eccl. 670-72).

The fear of being identified makes them disguise in males clothes, get suntanned and let hair grow all over in a manly way. Women are in danger of being violently silenced by men because they intend to exercise parrhesia, they creep out of homes secretly: Ah! I see a light approaching; let us draw somewhat aside, for fear it should be a man (Aristopn. Eccl. 26-27).

It is hard to speak fluently against men without expecting danger, but the prosperity of state is more important than emotions, anger, fear or shame. Parrhesia is closely related to emotions as one of its major meanings is frankness and being frank can never be emotion free. Telling truth is impossible without having antisocial and even aggressive impact on others.: Praxagora: It's difficult; yet it must be done, and the arm shown naked to the shoulder in order to vote (Aristopn. Eccl. 265-66).

Being parrhesiastes has always been rather hard for women both in ancient and the contemporary life, but the truth is that unity of female power has proved to be efficient in many ways, moreover when it is led by the power of truth.

References

Aristophanes, 1938: Aristophanes. *Ecclesiazusae*. Translated by O'Neill E. Jr. New York: Random House. 1938.

Aristophanes, 1938: Aristophanes. *Thesmophorizusae*. Translated by O'Neill E. Jr. New York: Random House. 1938.

Aristophanes, 1938: Aristophanes. *Lysistrata*. Translated by O'Neill E. Jr. New York: Random House. 1938.

Cartledge, 2009: Cartledge P. *Ancient Greek Political Thought in Practice*. UK: Cambridge University Press. 2009.

Foucault, 1983: Foucault M. *Discourse and Truth: The Problematization of Parrhesia*. 6 lectures by Michel Foucault at the University of California at Berkeley, Oct.-Nov. <https://foucault.info/parrhesia/>

მ. ნემსაძე

Nadareishvili, 2008: Nadareishvili K. Woman in Classical Athens and in Greek Tragedy. Tbilisi: Logos. 2008.

Roisman, 2004: Roisman H. M. Women's Free Speech in the Greek Tragedy. In Free Speech in Classical Antiquity. 91-113. Boston: Brill Publishing. 2004.

Saxonhouse, 2006: Asxonhouse A.W. Free Speech and Democracy in Ancient Athens. New York: Cambridge University Press. 2006.

Taaffe, 1993: Taffe L. K. Aristophanes and Women. London: Routledge. 1993.

Whitmarsh, 2006: "G Whitmarsh T. Greece is the World: Exile and Identity in the Second Sophistic. In Being Greek Under Rome, edited by Simon Goldhill, 269-306. New York: Cambridge University Press. 2006.

ანტიკური ლიტერატურა

თავისუფლად მეტყველი ქალები პოლისის პოლიტიკურ ცხოვრებაში (არისტოფანეს კომედიების: „ლისისტრატე“, „ქალები თესმოფორიების დღესასწაულზე“, „ქალები სახალხო კრებაზე“ მიხედვით)

მარიამ ნემსაძე

აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტი
ქუთაისი, საქართველო
mariam.nemsadze2@atsu.edu.ge

სტატიაში განხილულია ქალების მიერ დემოკრატიულ ათენში სიმართლის თავისუფლად თქმის საკითხი (სიტყვის თავისუფლება), სადაც კომედია ერთგვარი „სიმართლის თქმის საშუალებაა“, რომლითაც ხდებოდა სოციალურ-პოლიტიკური ყოფიერების ხაზგასმა და გამოვლინება. სიცილის მომგვრელი სიტყვები და კომიკური შინაარსი გამოიყენებოდა კონკრეტული პოლიტიკური მიზნების ადვოკატირებისათვის. არისტოფანე სრულყოფილად და სასაცილოდ ხატავდა რეალობას და ზოგჯერ მიმართავდა αἰσχρολογία - ს. კომედიებში „ლისისტრატე“, „ქალები თესმოფორიების დღესასწაულზე“, „ქალები სახალხო კრებაზე“ ქალები მოტივირებულნი არიან პოლისის პოლიტიკური ცხოვრება გახადონ უფრო მშვიდი და ადამიანის კეთილდღეობაზე ორიენტირებული. კომედიები, რომელთა ცენტრალურ ფიგურას ქალი წარმოადგენს, უკავშირებს ერთმანეთს ისეთ ორ ცნებას, როგორიცაა οἶκος და πόλις, აჩვენებს დემოკრატიისათვის ბრძოლას, გენდერულ თანასწორობას, ქალთა პირველ მასობრივი გაფიცვას და ა.შ. ქალებისათვის სიმართლის თავისუფლად თქმა საკმაოდ რთულია, მაგრამ მათ შესწევთ ანდროცენტრული სახელმწიფო მმართველობის მშვიდობიანად გადაგდების და გინოკრატიული

მმართველობის დამყარების უნარი. დიდხნიანი დუმილის დარღვევის პროცესი საკმაოდ მტკივნეულია და ემოციებით სავსე, განსაკუთრებით, ისეთ შემთხვევებში, სადაც ქალებს უპირისპირდებიან ძეῖათე (სიძულვილის ენით), ბრუტალურად აჩუმებენ და ემუქრებიან მათ ქალური პოლიტიკური „ოცნებების“ ჩახშობით. ათენური დემოკრატიის ფარგლებში (πολιτεία) ადამიანები ტკბებოდნენ დემოκρατία (დემოკრატიით), ἰσχυρία (სიტყვის თავისუფლებით), ἰσονομία (მოქალაქეებისთვის ძალის აღსრულების თანაბარი უფლებით) და სიმართლის თავისუფლად თქმით. კომედიებში გამოყვანილი ათენელი ქალები აწყდებიან სირთულეებს მამაკაცებთან თავისუფლად საუბრისას, მათგან მოსალოდნელი დამცირების, საფრთხის გარეშე. ქალებისათვის პოლისის კეთილდღეობა ბევრად აღმატებულია, ვიდრე ისეთ ემოციებზე გამოდევნება, როგორებიცაა: შიში ან სიბრაზე.

საკვანძო სიტყვები: ქალი, პოლიტიკა, პოლისი, პერჰესია.

ბერძნულ-რომაულ სამყაროში ქალის მიმართ დამოკიდებულება ხშირ შემთხვევაში არაერთგვაროვანია. ანტიკურმა ეპოქამ გამოიარა ორი მიდგომა ქალებისადმი - მისოგენური და გენოცენტრული.

არისტოფანეს კომედიებში, გარკვეულწილად, ამ ამბივალენტური დამოკიდებულების დაბალანსება ხდება და მამრობითი მმართველობით პრეველირებული საზოგადოების ცენტრალურ ფიგურად ქალი გვევლინება. უფრო მეტიც, ისინი პოლიტიკური გადაწყვეტილებების მიღების უნართაც არიან დაჯილდოებულნი.

არისტოფანეს კომედიები სხვადასხვა კუთხით წარმოაჩენს ქალთან დაკავშირებულ სოციალურ და პოლიტიკურ საკითხებს, ავლენს ოჯახსა და სახელმწიფოს შორის ურთიერთმიმართების პრინციპებს, ქალების ბრძოლას დემოკრატიისათვის, სტერეოტიპული და ძალადობრივი ფონით მოტივირებული სქესობრივი უთანასწორობის წინააღმდეგ, ქალების პირველ გაფიცვას და სხვა.

არისტოფანესეული სიმართლის თქმის პრინციპები ყოველთვის არ არის ექსპლიციტური. გადაწყვეტილების მიღების პროცესში კარგად ჩანს ქალური ბუნება, მისი სუსტი და ძლიერი მხარეები, ემოციები.

ქალთა როლის ამბივალენტურობა განსაკუთრებით თვალშისაცემია, თუ მათ განვიხილავთ პოლისის ცხოვრების პოლიტიკურ კონტრიბუტორებად. არისტოფანეს კომედიებში - „ლისისტრატე“, „ქალები თესმოფორიების დღესასწაულზე“, „ ქალები სახალხო კრებაზე“ - ქალები პოლისის პოლიტიკური ცხოვრების გაპუმანურებაზე და მშვიდობის დამყარებაზე არიან ორიენტირებულნი.

სიტყვა „parrhesia“-სპირველი გაჟღერება კლასიკურსამყაროში, უკავშირდება ბერძენი ტრაგიკოსის, ევრიპიდეს სახელს. ფოკალტის მიხედვით, ეს ტერმინი

მ. ნემსაძე

6 ტრაგედიაში გვხვდება: (1) ფინიკიელი ქალები; (2) იპოლიტა; (3) ბაკქი ქალები; (4) ელექტრა; (5) იონი; (6) ორესტესი.

ეტიმოლოგიურად, "parrhesiazesthai" ნიშნავს "ყველაფრის თქმას" -- "pan" [πάν] (ყველაფერი) და "rhema" [ῥήμα] (ის რაც ითქმება), ის, ვინც იყენებს სიმართლის თქმის პრინციპს, ამბობს ყველაფერს გულლიად, სუფთა გულითა და გონებით (Foucault 1983).

"Parrhesia"- თავისუფალი მეტყველება (სიტყვის თავისუფლება), პირველად გამოყენებულ იქნა მე-5 საუკუნეში დემოკრატიის კონტექსტუალურ ჭრილში, როგორც დემოკრატიის შენების პროცესის ფუნდამენტური ასპექტი. „ფინიკიელ ქალებში“ იოკასტა ევრიპიდეს მეშვეობით აცხადებს რომ მონის ხვედრია თავისუფლად საუბრის უფლების არ ქონა (Eur. Phoen. 391-92).

საკმაოდ ირონიულია ის ფაქტი, რომ ევრიპიდე სიტყვის თავისუფლებაზე ალაპარაკებს მომავალ ტირანს და დედოფალს, პოლინიკესა და იოკასტას (Whitmarsh 2006, 278-279). პოლინიკე განიცდის სიტყვის თავისუფლების შეზღუდვას. მისთვის ყველაზე საშინელი რამ უცხოობაში ცხოვრებისას არის თავისუფლად მეტყველების უფლების ჩამორთმევა.

არისტოფანეს კომედიაში „ლისისტრატე“ საუბარია პროტო-ფემინისტურ იდეალებზე. ქალები მიისწრაფვიან სიტყვის თავისუფლებისკენ, მათ კი უპირისპირდებიან სიძულვილის ენით (δύωμαι), ბრუტალურად აიძულებენ გაჩუმდნენ და ძალადობით ემუქრებიან. არისტოფანე ამტკიცებს, რომ სიმართლის თქმის პრინციპი არ არის და არც უნდა იყოს სქესობრივად დიფერენცირებული.

ქალები მოითხოვენ ერთიანობას, სიმართლის თქმას ირჩევენ ქალაქის კეთილდღეობისთვის, მშვიდი და ჯანსაღი ურთიერთობებისთვის. მამაკაცების მსგავსად, მათ ძალიან დიდი წვლილი მიუძღვით საზოგადოების წინაშე.

იმ ფონზე, როდესაც ათენის საჯარო ცხოვრებიდან ხდება ქალების მარგინალიზაცია, მათთვის სიმართლის თქმა რჩება მხოლოდ ერთადერთ საშუალებად მშვიდობისა და გადარჩენისათვის. ქალები მოითხოვენ, რომ მამაკაცებმა სცნონ მათი მნიშვნელობა ათენის დემოკრატიულ ცხოვრებაში. ისინი არღვევენ სიჩუმეს მშვიდობის მოლოდინით. თუმცა, მათი მხრიდან მშვიდობის დამყარების პოლიტიკა საკმაოდ კომიკური გამომხატველობითი ფორმებითაა გამოხატული.

არისტოფანეს კომედიებში ქალები იბრძვიან, რათა მათ მიერ მართული ოჯახები და მამაკაცების მიერ მართული ქალაქები გააერთიანონ ერთი „ოცნების“ ქვეშ და ეს არის - მშვიდობა და თანასწორობა.

სიმართლის თქმას, თავისუფლად მეტყველებას, ქალების მხრიდან ყოველთვის მოჰყვება ემოციურობა. მათი გულწრფელი მეტყველება უკავშირდება უშიშარ მეტყველებას. პრობლემის

გადაჭრის გზების მოფიქრებისას ქალები ემოციურად განიხილავენ, წინასწარ გრძნობენ და განჭვრეტენ მოსალოდნელ საფრთხეებს. მათ ეშინიათ: ა. თავიანთი მეწყვილის ომში დაკარგვის; ბ. მარტოობის; გ. რომ ქმრებს აღარ მოეწონებათ მათი დაბერებული სახეები და ახალგაზრდებს მოიყვანენ ცოლად. შიშის გარდა, ისინი განიცდიან სიბრაზეს, წყენას... მათთვის რთულია მამაკაცების წინაშე თავისუფლად საუბარი საფრთხის მოლოდინის გარეშე, თუმცა სახელმწიფოს კეთილდღეობა მათთვის უფრო აღმატებულია, ვიდრე ემოციები, სიბრაზე, შიში ან სირცხვილი.